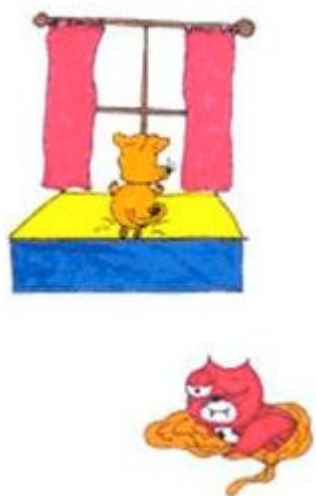

פיקניק

כתבה וציירה
דריל אן שילטינגר-קצינה

"פט" אמר העכבר "ישבנו בבית מספיק."
"אבל תן לי לישון עוד קצת" ענה החתול.
"חתול עצלן, תתעורר. אתה הרי ישן ימים שלמים.
בחוץ נעים וחבל לשבת בפנים."
"אבל תן לי עוד רגע" אמר החתול הרדום.

האביב מגיע כשחורף מסתיים ואנו פוגשים את פט
החתול ופט העכבר.
אחרי חודשי קור וימי חורף ורוח הטבע מגלה את
קסמי האביב.
החתול והעכבר רצים החוצה אחרי חורף ארוך, בו
ישבו בבית.

"מה נעשה עכשיו, ידידי פט הקטן?" שאל החתול
ער כבר לגמרי.
"אולי פיקניק עם הרבה מטעמים?" שאל העכבר
את החתול.
פט החתול חייך על המחשבה. זה רעיון טוב, פט
ידידי."

פט העכבר צעד עצבני "אולי לפתוח את הדלת"
חשב.
רוח חמה עברה על פרוות החתול. הוא הרים את
ראשו ונהם קלות. "פתאום מתחשק לי לצאת
החוצה" הוא מתח את גופו ופתח רחב את עיניו.

"אבל זה מלא" אמר פט החתול. "זה לא יזוז" ילל פט העכבר. "אתה תמשוך ואני אדחוף." והם משכו ודחפו עד שהצליחו להוציא את הסל דרך הדלת הבית. אבל אז לא היה להם כבר כוח לזוז. פט העכבר הביט סביב ואמר "כאן מקום די יפה כדי להתיישב בו." "אולי אתה צודק, פט, נשאר כאן. מספיק מקום כאן ושמש מחממת אותנו."

ושני הידידים רצו לארוז את המזון. לקחו את הכל מה שניתן רק ללעוס. הם מילאו את הסל בגבינה ולחם, פרי, עוגיות, חמוצים וביצים. "אולי קצת נקניק, סלטים ובשר. נלך גדת הנהר עם אבטיח וגלידה." "ואולי כדאי לקחת גם שוקולד. עוד נשאר קצת מקום בסל!"

פט החתול הביט על כפו וראה שם נמלה רעבה.
"פט" אמר "נראה שנתחלק עם הידידות האלה. אז
בואו נמלים, תתיישבו לידנו."
וכשרק התחילו לאכול הופיעו סנאים אחדים
שביקשו גם הם קצת אוכל.
"סליחה שלא נהגנו יפה ולא הזמנו אתכם" אמר
פט "בואו, שבו ותאכלו גם אתם."

פט החתול ופט העכבר פרשו את השמיכה וישבו
עליה. אך הם לא ידעו שבין העשבים בסביבה חי
נחיל נמלים שחורות ורעבות.
"הי, חתול ועכבר, גם אנו רעבות. אולי תסכימו
שנאכל אתכם?"

הציפורים התייעצו ביניהן. "האם נצטרף לפיקניק ליד החתול הרעב?"
"אני אומרת כן" אמרה הציפור הקטנה "אני רעבה. אסמוך על דבריו של העכבר."
"דעו לכן" אמר פט החתול "מעולם לא אכלתי ציפור או עכבר. אני רוצה להתיידד אתכן."
"טוב" אמרו הציפורים וירדו מהעץ.

הם כבר ישבו סביב ואכלו בתאבון, כשראו על העץ ציפורים רעבות. הציפורים ישבו בשקט, בלי להוציא הגה, ורק הסתכלו על החבורה האוכלת. "אולי תצטרפו אלינו" אמר פט העכבר. אבל הציפורים ענו "לא עם החתול!"
"אבל חתול הוא ידידי כבר שנים רבות. תראו, אני לא מפחד ממנו."

"טוב ידידיי" אמרו הסנאים "הגיע זמן לזוז." "גם אנחנו" אמרו הציפורים.
"נאמר 'הידד' לפט ופט, הידידים החדשים שלנו."
פט ופט נפרדו מכל ידיד חדש, מצטערים שהגיע זמן כבר ללכת הביתה.

וכך ישבו שם ואכלו כל הידידים, עד שהאוכל אזל ונעשה מאוחר. "תודה על האוכל" אמרו הנמלים.
גם הסנאים הודו, וכך גם הציפורים. פט ופט חיינו כששמעו את מילות התודה.

הם אספו את השאריות לתוך הסל ואז נשכבו על הארץ,
חושבים על הידידים שמצאו.
שני פטים הוציאו אנחה גדולה כשהם מביטים לשמיים.
"אתה הידיד הטוב ביותר שלי" אמר פט העכבר.
"וגם אתה שלי" ענה פט החתול.

